

Sygn. akt III AUa 706/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Aleksandra Tobiasz-Skrzypek

Sędziowie: SA Magdalena Kostro-Wesołowska (spr.)

SO del. Anna Michalik

Protokolant: sekr.sądowy Karolina Majewska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. w Warszawie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji M. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 stycznia 2015 r. sygn. akt XIII U 4813/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych.

III AUa 706/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. W. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 21 października 2013 r. przeliczającej, począwszy od 1 maja 2013 r., podstawę wymiaru jego świadczenia emerytalnego, którą stanowi podstawa wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalona od wynagrodzenia z 5 kolejnych lat kalendarzowych 1987-1991. W wyniku przeliczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wzrósł z 210,09% do 215,91% i został pomnożony przez kwotę bazową w wysokości 717,16 zł. Od 1 marca 2013 r. podstawa wymiaru wynosi 4.334,37 zł. Do ustalenia składnika emerytury przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe przyjęto przeliczoną i zwaloryzowaną podstawę wymiaru oraz 28 lat i 10 miesięcy okresów składkowych. Ubezpieczony domagał się, aby jego emerytura również w części indywidualnej, uzależnionej od podstawy wymiaru, została obliczona od kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o to świadczenie.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyjął, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego wynosi 171,97%, a kwota bazowa 1.862,62 zł. Sąd ustalił, że ubezpieczony na podstawie decyzji z 5 sierpnia 1994 r. pobierał od 1 marca 1994 r. rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wysokość renty ustalono w oparciu o dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek w okresie 5

lat kalendarzowych 1987-1991, ze wskaźnikiem wysokości podstawy 210,09%. Decyzją z 4 lipca 2003 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu wcześniejszą emeryturę na podstawie art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm., aktualnie jednolity tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., dalej jako: ustawa emerytalna). Podstawę wymiaru tego świadczenia stanowiła zwaloryzowana podstawa wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ze wskaźnikiem wysokości 210,09%. W dniu 29 września 2003 r. odwołujący się wniósł o obliczenie składnika jego emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej od kwoty bazowej obowiązującej na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę. Decyzją z dnia 15 października 2003 r. organ rentowy przeliczył emeryturę odwołującego się, uwzględniając 28 lat i 10 miesięcy okresów składkowych. Od 1 grudnia 2003 r. wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 1.243,12 zł.

W dniu 31 grudnia 2003 r. odwołujący się złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia przedstawiając dowody (zaświadczenia Rp-7) stwierdzające wysokość wynagrodzenia z lat 1979-1992. Powołując jako podstawę art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej organ rentowy decyzją z dnia 16 stycznia 2004 r. odmówił przeliczenia emerytury, ponieważ najkorzystniejszy WWPW wyliczony w myśl tego przepisu w oparciu o wynagrodzenie z lat 1983-1992 wyniósł 162,66%. Odwołanie wniesione od tej decyzji zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Następnie Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego.

W dniu 11 października 2007 r. odwołujący się po kolejny raz wniósł o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury wskazując, iż w marcu 1990 r. został skierowany do pracy za granicą jako kierownik przedstawicielstwa handlowego, co powinno skutkować ustaleniem podstawy wymiaru emerytury w oparciu o przepis § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U z 1989 r. nr 11, poz. 63 ze zm.), pozwalający przyjąć kwoty ryczałtowe ustalone w zależności od grupy zaszerogowania ze względu na zajmowane stanowisko w przedstawicielstwie w stosunku do przysługującego w tym czasie wynagrodzenia na stanowisku dyrektora generalnego w ministerstwach i urzędach centralnych. Z tych przyczyn wynagrodzenie za 1990 r. zostało przez pracodawcę wyliczone nieprawidłowo. Podobnie jak wynagrodzenie z 1992 r., gdzie w nieprawidłowej wysokości podano wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy, tzw. dewizowy.

Z ponownym wnioskiem w tej sprawie odwołujący się wystąpił w maju 2013 r. Do wniosku dołączył umowę o pracę zawartą 22 października 1978 r. z (...), w której powierzono mu obowiązki starszego handlowca w przedstawicielstwie w M. oraz teksty uchwał Nr 103/85 Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1985 r. oraz Nr 78/89 Rady Ministrów z dnia 26 maja 1989 r., regulujących zasady wynagradzania pracowników kierowanych do pracy w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych i przedsiębiorstwach. Decyzją z 28 czerwca 2013 r. organ rentowy odmówił odwołującemu się przeliczenia emerytury. Odwołujący się uzupełnił dowody potrzebne do przeliczenia emerytury zgodnie z § 11 rozporządzenia z 1 kwietnia 1985 r., przedkładając zaświadczenie z (...) S.A. z 18 lipca 2013 r., potwierdzające, iż w ramach zatrudnienia trwającego od 29 czerwca 1967 r. do 31 lipca 1992 r. był oddelegowany do przedstawicielstwa w M. w okresie od 22 października 1978 r. do 29 lipca 1983 r. oraz do przedstawicielstwa w M. w okresie od 26 marca 1990 r. do 31 marca 1992 r. Pracodawca wyjaśnił również, iż w czasie pracy w M. odwołujący się był oddelegowany w ramach uchwały nr 190/76 Rady Ministrów z 10 września 1976 r. i otrzymywał wynagrodzenie walutowe według grupy V, szczebel N „d”, natomiast do pracy w M. był oddelegowany w ramach uchwały nr 78/89 Rady Ministrów z 26 maja 1989 r. i otrzymywał wynagrodzenie walutowe według grupy II. Ponadto odwołujący się przedstawił pismo okólne z 8 kwietnia 1986 r. Ministerstwa Handlu Zagranicznego, w którym wyjaśniono, iż pracownicy delegatur przedsiębiorstw handlu zagranicznego byli we wszystkich krajach socjalistycznych i w większości pozostałych uznawani za pracowników Biur (...) i dzięki temu traktowani na równi z innymi pracownikami przedstawicielstw dyplomatycznych lub konsularnych. Zakładało się przy tym milcząco, że pracownicy ci nie zajmowali się zawodową działalnością handlową (zarobkową) i reprezentowali nie przedsiębiorstwo, z którego się wywodzili lecz polski urząd. Ten fikcyjny status, pozwalający na korzystanie z uprawnień przewidzianych w rozporządzeniu Rady Ministrów z 24 marca 1983 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków służby dyplomatyczne - konsularnej (Dz. U. nr 20, poz. 90), nie odnosi się jedynie do pracowników przedstawicielstw przedsiębiorstw transportowych (LOT, PKP, PKS itp.), których status opiera się na postanowieniach dwustronnych umów, a także w

odniesieniu do pracowników takich delegatur, których funkcje ewidentnie wskazywały, że pełnione były imieniu i na rzecz przedsiębiorstw, a nie państwa.

Zaskarżoną decyzją z 21 października 2013 r. organ rentowy przeliczył emeryturę odwołującego się, przyjął za okresy od 22 października 1978 r. do 29 lipca 1983 r. oraz od 26 marca 1990 r. do 31 grudnia 1990 r. wynagrodzenie dyrektora generalnego według odpowiednich grup. Za lata 1991-1992 przyjęto wynagrodzenie wykazane w zaświadczeniu Rp-7, przedłożonym przez odwołującego się jeszcze w grudniu 2003 r. Odwołujący się został również poinformowany o konieczności dostarczenia nowego zaświadczenia Rp-7, w którym podana zostanie kwota wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 1990 r. do 25 marca 1990 r., bowiem organ rentowy przyjął tu wynagrodzenie minimalne. W powyższej decyzji wppv emerytury obliczany w oparciu o wynagrodzenie z lat 1987-1991 wzrósł do 215,91%. Podwyższone świadczenie wyrównano począwszy od 1 maja 2013 r.

W celu weryfikacji stanowiska organu rentowego i ustalenia prawidłowej kwoty emerytury odwołującego się, Sąd Okręgowy, postanowieniem z dnia 3 czerwca 2014 r., dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Biegła B. Z. w opinii z 17 sierpnia 2014 r., na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i aktach rentowych stwierdziła, iż Zakład uwzględniając załączone w 2013 r. dokumenty prawidłowo i najkorzystniej wyliczyła wysokość emerytury. Jednakże biegła na podstawie świadectwa pracy z 12 sierpnia 1992 r., dotyczącego zatrudnienia od 29 czerwca 1967r. do 31 lipca 1992 r., w którym wpisano wysokość wynagrodzenia na ostatnio zajmowanym przed rozwiązaniem umowy o pracę stanowisku specjalisty: wynagrodzenie zasadnicze 5.500.000 zł plus dodatek za staż pracy 1.375.000 zł, stwierdziła, że zaświadczenia Rp7 wystawione zarówno w 2003 r., 2005 r. i 2007 r. wykazują różnice za lata 1990, 1991 i 1992. Nie wiadomo kiedy przyznane było wynagrodzenie w powyższej wysokości. Z uwagi na brak akt osobowych i list płac lub kart wynagrodzeń odwołującego się z okresu zatrudnienia w (...) S.A., biegła nie mogła zweryfikować prawidłowości wystawionych Rp7. Kolejne wystawione Rp7 z różnymi kwotami wynagrodzeń i brakiem premii, dodatku funkcyjnego czy rekompensat, budzą wątpliwości biegłej co do wysokości wynagrodzeń otrzymywanych przez odwołującego się. Jednocześnie wykazane w świadectwie pracy wynagrodzenie w kwocie 6.875.000 zł miesięcznie (wynagrodzenie zasadnicze plus dodatek stażowy, brak premii, rekompensat) wskazuje, że przy tym wynagrodzeniu roczne wynagrodzenie wyszłoby 82.500.000 zł miesięcznie, a kwoty wykazane w Rp7 zdecydowanie odbiegając od wynagrodzenia rocznego wyliczonego w kwocie 82.500.000 zł. Na podstawie dokumentacji kadrowo-płacowej można byłoby zweryfikować wysokości wynagrodzeń. (...) S.A. wystawił Rp7 od 1979 r., podczas gdy odwołujący zatrudniony był od 29 czerwca 1967 r. do 31 lipca 1992 r. Zdaniem biegłej najkorzystniejszy wariant wppv z uwzględnieniem lat 1983-1992 wynosi 171,97%, a kwota bazowa wynosi 1.862,62 zł. Żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłej.

Ustalenia faktyczne zostały poczynione przez Sąd Okręgowy na podstawie dokumentów z sprawy i akt rentowych oraz na podstawie, mającej decydujące znaczenie, opinii biegłej sądowej specjalisty z zakresu księgowości, której ustalenia Sąd przyjął za własne. Sąd ocenił opinię jako jasną i szczegółową. Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione. Przystoczył in extenso art. 111 ustawy emerytalnej, jej art. 112 i 21 ust. 1. Następnie wskazał, że zgodnie z art. 473 k.p.c. w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych przed sądem nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. Ten wyjątek od ogólnych zasad wynikających z art. 247 k.p.c. sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe. Według art. 117 ust. 5 ustawy emerytalnej minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, w drodze rozporządzenia, określa rodzaje dowodów niezbędnych do ustalenia prawa i wysokości świadczeń w przypadkach, gdy konto ubezpieczonego nie zawiera tych informacji. Rodzaje dowodów niezbędnych do ustalenia prawa i wysokości świadczeń zawiera rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. nr 10, poz. 49 ze zm.).

Zgodnie z dyspozycją § 20 pkt 1 rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty są dla pracowników - zaświadczenie zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków. Według natomiast § 22 rozporządzenia, okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże,

że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. W odniesieniu do tych unormowań rozporządzenia, które zawierają ograniczenia dowodowe, Sąd Okręgowy odwołując się do orzeczeń Sądu Najwyższego stwierdził, że dotyczą one wyłącznie postępowania przed tymi organami, w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Co do ustalenia najkorzystniejszego wariantu świadczenia odwołującego się, Sąd Okręgowy, jak podał, bazował na opinii biegłej z zakresu rachunkowości. Biegła, korzystając z pełnej dokumentacji przedstawionej przez odwołującego się, stwierdziła, że najkorzystniejszym wariantem wwpw z uwzględnieniem lat 1983-1992 jest 171,97% i kwota bazowa 1.862,62 zł. Opinia biegłej nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd uznał ją za wartościowe źródło dowodowe i przyjął ją jako swoją opinię.

Kierując takimi względami Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji, zmieniając zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył ubezpieczony. Apelujący podtrzymał w niej dotychczasowe zarzuty i twierdzenia, w szczególności wyrażone w pismach procesowych z dnia 21 stycznia 2014 r. i 31 marca 2014 r. W pierwszym z tych pism wnioskodawca powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006 r. wniósł o „przywrócenie mu prawa do obliczenia emerytury na nowo”. W drugim z kolei piśmie wskazał, że nie akceptuje decyzji organu rentowego z dnia 4 marca 2014 r., w szczególności nie zgadza się z uzależnieniem ustalenia podstawy wymiaru emerytury od wskazania innych lat kalendarzowych (według propozycji organu rentowego 10 lat) niż te, z których składka stanowiła podstawę wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem wnioskodawcy do obliczenia emerytury może być przyjęta podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w tej samej wysokości i z tego samego okresu, które zostały uwzględnione przy ustalaniu podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy. W piśmie procesowym z dnia 23 kwietnia 2015 r., stanowiącym uzupełnienie apelacji, ubezpieczony podniósł, że jego zdaniem nie ma racji organ rentowy twierdząc, że nie można przyjąć wynagrodzenia z 5 kolejnych lat kalendarzowych i pomnożyć następnie przez kwotę bazową z daty przyznania emerytury. Według ubezpieczonego, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006 r., II UZP 9/06, uprawnia go do wystąpienia z żądaniem ustalenia podstawy wymiaru emerytury na nowo według wariantu, który wybierze, w tym możliwy jest wybór tego samego okresu, jaki został przyjęty do obliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy. Takie też stanowisko skarżący zajął na rozprawie apelacyjnej. Uważa on, że kwota bazowa z daty przejścia na emeryturę powinna być podstawą obliczenia tak części socjalnej świadczenia, jak i jego podstawy wymiaru wyrażonej wskaźnikiem wysokości ustalonym od wynagrodzenia z 5 lat 1987-1991, przyjętych do obliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy. **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.** Apelacja podlega uwzględnieniu ze skutkiem uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, tylko w razie nierozpoznania przez ten sąd istoty sprawy albo, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Apelacyjnego sytuacja nierozpoznania istoty sprawy zaistniała w niniejszej sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo oceny merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 września 2014 r., II CZ 43/14, LEX nr 1515369; z 23 października 2014 r., I CZ 63/14, LEX nr 1554254; z dnia 5 lutego 2015 r., V CZ 103/14, LEX nr 1646402). Nie ulega wątpliwości, iż rozpoznanie istoty sprawy wymaga prawidłowego zidentyfikowania jej przedmiotu; bez tego zabiegu nie jest możliwe dokonanie oceny żądania pozwu (w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych rolę tę pełni odwołanie) w płaszczyźnie prawa materialnego. Sąd drugiej instancji dokonuje tej oceny - w granicach zaskarżenia - niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji. Istotę sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. określa przedmiot i zakres postępowania sądowego. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych bezpośrednim przedmiotem sprawy jest odwołanie od decyzji organu rentowego. Oczywiście odwołanie odnosi się do decyzji i przez to podlega ona

także rozpoznaniu przez sąd, ale tym co podlega podstawowej kognicji jest odwołanie; to ocena jego zasadności (niezasadności) jest głównym zadaniem sądu ubezpieczeń społecznych; z kolei ocena odwołania staje się podstawą, główną przesłanką ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. W niniejszej sprawie zaskarżona odwołaniem została decyzja, którą organ rentowy przeliczył podstawę wymiaru świadczenia emerytalnego, którą w tym czasie stanowiła podstawa wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, obliczona od wynagrodzenia z okresu 5 kolejnych lat kalendarzowych 1987-1991 w związku z tym, że wniosek o rentę - wtedy inwalidzką - został zgłoszony w 1994 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru po przeliczeniu wyniósł 215,91% i został pomnożony przez kwotę bazową wynoszącą 717,16 zł. Do ustalenia składnika emerytury przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe uwzględniono przeliczoną i zwaloryzowaną podstawę wymiaru z dnia nabycia prawa do emerytury. Po wniesieniu przez ubezpieczonego odwołania, które zainicjowało niniejszą sprawę, organ rentowy wydał następujące decyzje: - w dniu 3 grudnia 2013 r. przeliczając, począwszy od 1 maja 2013r., emeryturę od podstawy wymiaru ustalonej na nowo od wynagrodzenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1983-1992 ze wskaźnikiem wysokości 167,42%, przy uwzględnieniu kwoty bazowej z daty nabycia prawa do emerytury do obliczenia tak części socjalnej tego świadczenia, jak i jego części indywidualnej (tak obliczona emerytura była wyższa od ustalonej zaskarżoną decyzją); - w dniu 4 marca 2014 r. przeliczając, począwszy od 1 maja 2013 r., emeryturę od podstawy wymiaru ustalonej na nowo od wynagrodzenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1983-1992 ze wskaźnikiem wysokości 171,97%, przy uwzględnieniu kwoty bazowej z daty nabycia prawa do emerytury do obliczenia tak części socjalnej tego świadczenia, jak i jego części indywidualnej (tak obliczona emerytura była wyższa od ustalonej zaskarżoną decyzją oraz decyzją z dnia 3 grudnia 2013 r.), w załączniku nr 1 do decyzji podano sposób obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru od wynagrodzenia z 10 lat kalendarzowych, wynoszącego 171,97% i z 5 lat kalendarzowych 1987-1991, wynoszącego 218,88%; - w dniu 6 marca 2014 r., po rozpoznaniu wniosku z dnia 30 grudnia 2013 r., odmawiając ubezpieczonemu prawa do przyjęcia do obliczenia podstawy wymiaru wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 218,88% i kwoty bazowej 1862,62 zł. Wnioskodawca w piśmie procesowym z dnia 31 marca 2014 r. stwierdził, co Sąd Apelacyjny już podniósł, że nie akceptuje decyzji z dnia 4 marca 2014 r., w szczególności nie zgadza się z uzależnieniem ustalenia podstawy wymiaru emerytury od wskazania innych lat kalendarzowych (według propozycji organu rentowego 10 lat) niż te, z których składka stanowiła podstawę wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy. Zdaniem wnioskodawcy do obliczenia emerytury może być przyjęta podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w tej samej wysokości i z tego samego okresu, które zostały uwzględnione przy ustalaniu podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy. Z powyższego jasno wynika, że wnioskodawca, co potwierdził na rozprawie apelacyjnej, występuje z żądaniem przyjęcia kwoty bazowej z daty przejścia na emeryturę do obliczenia nie tylko części socjalnej jego świadczenia emerytalnego (co ma miejsce przy przyjęciu podstawy wymiaru renty), ale i obliczenia jego podstawy wymiaru wyrażonej wskaźnikiem wysokości ustalonym od wynagrodzenia z 5 lat 1987-1991, przyjętych do obliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, ostatecznie ze wskaźnikiem 218,88%. I takie roszczenie powinno zostać przez Sąd Okręgowy zbadane i ocenione pod kątem jego zasadności w kontekście decyzji z dnia 21 października 2013 r., gdyż takie roszczenie zostało poddane pod osąd Sądu pierwszej instancji. Tymczasem Sąd Okręgowy zaskarżoną decyzję zmienił tak, jeśli chodzi o podstawę wymiaru emerytury w zakresie wskaźnika jej wysokości i przyjętej do jej ustalenia kwoty bazowej, że w wyniku dokonanej zmiany zaskarżona decyzja w tych elementach jest identyczna z decyzją organu rentowego z dnia 4 marca 2014 r., co do której ubezpieczony w postępowaniu przed Sądem Okręgowym wypowiedział się kategorycznie, że się z nią nie zgadza. Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji nie odnosi się więc do tego, co było przedmiotem sprawy, przy zaniechaniu zbadania materialnej podstawy formułowanego żądania, a to oznacza nierozpoznanie istoty sprawy. Wnioskodawca w sposób, który nie pozostawia wątpliwości, formułuje swoje żądanie odwołując się przy tym do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006 r., II UZP 9/06, (OSNP 2007 nr 1-2, poz. 21), ale materialna podstawa jego żądania nie została zbadana i rozstrzygnięcie tego żądania nie dotyczyło. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności ustali na podstawie dokumentów z akt rentowych okoliczności konieczne dla rozstrzygnięcia w przedmiocie żądania ubezpieczonego i na podstawie przepisów prawa materialnego, do których odniesie te okoliczności, rozstrzygnie kwestię zasadności zgłoszonego roszczenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny z mocy art. 386 § 4 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.